

ต่อมามาเน่ก็ใช้เวลาเขียนภาพอยู่กับโมเนท์ที่อาร์จอนเตย ริมฝั่งแม่น้ำแซน นอกกรุงปารีส โมเนท์ได้เขาเป็นผู้ช่วยเหลือด้านการเงินอยู่ไม่น้อย ในด้านการทำงานโมเนท์ได้สนับสนุนให้มาเนท์ออกไปเขียนภาพกลางแจ้งแทนที่จะอยู่แต่ในห้องปฏิบัติงาน การใช้สีของเขาสว่างสดใสขึ้นเรื่อยมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1873 เขาเขียนภาพพระราชวังแวร์ซายส์ด้วยลักษณะเป็นจริงเหมือนตาเห็นแบบอิมเพรสชันนิสต์ ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1881 สองปีก่อนเสียชีวิต ภาพของเขาชื่อ *Le Bon Bock* ซึ่งมีแหล่งบันดาลใจจากภาพเขียนดัทช์ พบกับความสำเร็จได้แสดงในงานศิลปกรรมประจำปี 1873 หลังจากนั้นแล้วความยากลำบากในการขายภาพของเขาก็ลดลง มาเนท์จัดงานแสดงเดี่ยวของตนขึ้นในปารีส ปี ค.ศ. 1880 และเขาก็ได้รับรางวัลที่ 2 ในงานแสดงศิลปกรรมประจำปี ค.ศ. 1881

มาเนท์ต้องประสบกับความผิดหวังอยู่เนืองนิจ และสุขภาพก็เสื่อมโทรมลงทุกวันแม้เขาจะได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ "Legion of Honor" ใน ค.ศ. 1882 ก็ออกจะสายเกินไปสำหรับกำลังใจที่จะฟื้นฟูขึ้นมาได้ มีแต่จะเพิ่มพูนความขมขื่นให้กับเขาเสียอีก

แม้ว่าเขาจะอยู่ในสภาพดังกล่าวก็ตามที ในบั้นปลายชีวิตเขายังเขียนภาพที่หลายคนกล่าวว่า เป็นงานอิมเพรสชันนิสต์ชิ้นเยี่ยม คือ ภาพ "The Bar at the Folies Bergères" (บาร์ในโรงระบำฟอลีส์แบแยร์ ค.ศ. 1882) ในปี ค.ศ. 1883 นั้นเองเขาก็ถูกตัดขาซ้าย ซึ่งทำให้เกิดการเน่าเปื่อยจนถึงแก่ชีวิต เขาสิ้นใจในปารีสเมื่อวันที่ 30 เมษายน 1883 มีการจัดงานใหญ่เพื่อรำลึกถึงมาเน่ ณ สถาบันวิจิตรศิลป์ (Ecole des Beaux Arts) ในปีถัดไป แล้วชื่อเสียงของเขาก็เริ่มขจรขจาย

21. ปีแยร์ โอกุสต์ เรอเนอร์ (Pierre Auguste Renoir)

จิตรกรอิมเพรสชันนิสต์ผู้เขียนภาพชีวิตรื่นเริง

ภาพเขียนตัวเองของเรอเนอร์

ปีแยร์ โอกุสต์ เรอเนัวร์ เกิดที่เมืองลีมอจซ์ ประเทศฝรั่งเศส เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1841 เป็นบุตรของช่างตัดเสื้อ ครอบครัวของเขาย้ายเข้ามาอยู่ในปารีสเมื่อเขาอายุได้ 4 ขวบ เขาเข้าไปฝึกงานในโรงงานกระเบื้องเคลือบเมื่ออายุ 13 ปี และได้แสดงฝีมือเขียนภาพลวดลายบนเครื่องกระเบื้องเคลือบจนเป็นที่ประจักษ์แก่คนทั่วไป และเมื่อใครๆ แนะนำให้ไปเรียนศิลปะในชั้นเรียนภาคค่ำ เขาก็ตัดสินใจที่จะเป็นจิตรกรขึ้นมาทันที

นอกจากนั้นแล้วเรอเนัวร์ยังเขียนภาพประดับบนพัด ฉากบังตา และเขียนภาพฝาผนัง เพื่อเป็นค่าเรียนอีกด้วย อุตสาหกรรมออมจนกระทั่งสามารถเข้าไปเรียนใน เอกอล เดซ์โบซาร์ ได้ด้วยความมุ่งมั่น ใน ค.ศ. 1862 เขาเรียนกับ Charles Gleyre พร้อมกันนั้นก็คบค้าสมาคมกับเพื่อนร่วมชั้นไปด้วย มี โคลด์ โมเนท์, เฟรเดริก บาซีย์ และอัลเฟรด ซีสลีย์ ไปเที่ยวดูงานในพิพิธภัณฑ์ลูฟร์บ่อยๆ แล้วก็ให้รู้สึกนิยมชมชอบจิตรกรรมฝรั่งเศสแห่งศตวรรษที่ 18 ยิ่งขึ้นทุกที ดังเช่น บูเช่ (Boucher) ฟราโกนาร์ (Fragonard) และ วัตโต (Watteau) ซึ่งตัวเขาเองในเวลาต่อมาไม่เคยหลีกเลี่ยงลักษณะเหล่านั้นได้เลยในการทำงาน แต่เขาก็ไม่ชื่นชอบครูซึ่งเป็นคนยึดแบบแผนวิชาการนัก มีอยู่ครั้งหนึ่งเมื่อถูกครูว่าเขียนภาพตามใจชอบ เขาก็ตอบว่าถ้าไม่ชอบแล้วจะเขียนไปทำไม

ใน ค.ศ. 1863 เรอเนัวร์เข้าไปเกี่ยวในป่าฟงเตนโบลกับโมเนท์และพรรคพวกคนอื่นๆ หลังจากนั้นเขาก็ไปอีกหลายครั้งหลายคราเป็นเวลาหลายปี จิตรกรกลุ่มนี้เข้าไปเขียนภาพป่าในหมู่บ้านชายฉลุย และหมู่บ้านมาร์ลอตที่อยู่ใกล้กัน ภาพที่เรอเนัวร์เขียน ณ หมู่บ้านมาร์ลอตนี้มีภาพหนึ่งชื่อ **At the Inn of Mother Anthony** (ค.ศ. 1866) ซึ่งมีเพื่อนๆ ของเขาเองเป็นแบบ ที่ชายฉลุยเขาพบกับจิตรกรในกลุ่มบาร์บิซง คือ ตีอาซ เดอลาเปนา ซึ่งให้คำแนะนำในการเขียนภาพแก่เขา และยังให้สีกับผ้าไปมาอีกด้วย

เรอเนัวร์ขณะอายุยังน้อยได้ลองทำงานศิลปะในรูปแบบต่าง ๆ ภาพป่าที่เขาเขียนกลางทศวรรษจาก ค.ศ. 1860 นั้นลงสีเสียหายแต่อาศัยเครื่องตามแบบกุสตาฟ กูร์เบท์ แล้วต่อมากลับใช้สีบางลงและสว่างสดใสขึ้น ภาพเหมือนของเด็กสาวที่ชื่อ Lise (ค.ศ. 1867) นั้นไปเขียนกันกลางแจ้งโดยตลอดทำให้ได้ผลในเรื่องแสงสีที่สะท้อนผ่านร่มเงาอย่างแท้จริง

ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1869 ขณะที่เรอเนัวร์อยู่กับลีซที่บ้านบิ دامารดาของเขาที่วียีดาแวร์นั้น เขาก็ออกไปเขียนภาพกับโมเนท์ที่ลาเกรอนูแยร์ (La Grenouilleère) ซึ่งเป็นที่เล่นน้ำริมฝั่งแม่น้ำแซน ณ ที่นี้ได้สังเกตเห็นแสงสะท้อนบนผิวน้ำไว้ด้วย ในระยะนี้งานของเขามีรูปลักษณะคล้ายคลึงกับของโมเนท์มาก

เรอเนัวร์ไม่เคยพอใจกับงานของตัวเอง เขาเคยแม้กระทั่งทำลายภาพเขียนของตนที่กรรมกรงานแสดงศิลปกรรมประจำปี ค.ศ. 1864 ในปารีสตัดสินรับแล้ว อย่างไรก็ตามดี ประชาชนยอมรับภาพเขียนของเขาได้มากกว่าของจิตรกรคนอื่นๆ ในกลุ่ม ภาพของเขาสองภาพได้แสดงในงานศิลปกรรมประจำปี ค.ศ. 1865 แต่ในปีถัดไปก็ถูกปฏิเสธ แต่แล้วก็ได้แสดงอีกสลับกันไปเช่นนี้จนกระทั่งปี ค.ศ. 1890

เขามองเห็นความสวยงามและความสนุกสนานรื่นเริงในกรุงปารีส เช่นเดียวกับที่มองเห็นในที่อื่น ๆ ในฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว เขามักจะไปพักอยู่กับเฟรเดริก บาซีย์ (Frédéric Bazille) ซึ่งมีห้องพักอยู่หลายแห่งในปารีส และเมื่อใดที่โมนีท์เข้ามาอยู่ในเมืองลาก็เป็นได้ออกไปเขียนภาพบนท้องถนนด้วยกันแทบทุกครั้ง

สงครามฝรั่งเศส - ปรุสเซีย เริ่มขึ้นในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1870 แล้วบาซีย์ก็เสียชีวิตลงระหว่างการรบในเดือนพฤศจิกายน เรอนัวร์เองถูกส่งชื่อไปอยู่ในกองทหารม้า ขณะที่เพื่อนฝูงหนีไปอยู่ที่อื่นกันนั้น เรอนัวร์ยังคงอยู่ในปารีสขณะที่มีรัฐบาลคอมมูนขึ้นมากบครอง ต่อมาในตอนปลายปี ค.ศ. 1871 เขายังได้ออกไปเขียนภาพตามชานเมือง และในปี ค.ศ. 1872 เขาแบ่งเวลาทำงานอยู่ในปารีสบ้าง ไปเที่ยวบ้านโมนีท์ที่อาร์จอนเตย (Argenteuil) บนฝั่งแม่น้ำแซนบ้าง จนกระทั่งปี ค.ศ. 1873 หลังจากขายภาพให้แก่พ่อค้าภาพชื่อดูรอง-รูเอล (Durand-Ruel) ได้หลายภาพ เขาก็มีเงินพอที่จะไปเช่าห้องพักทำงานของตนเองได้บ้าง แล้วหลังจากนั้นเพียงสามปีก็มีมาซื้อบ้านที่มงต์มาร์ต (Montmartre)

เวลาที่อยู่ปารีส เรอนัวร์ไม่วายเว้นที่จะไปร้านกาแฟแกร์บัวซ์ แม้ว่าเขาจะไม่ค่อยมีส่วนร่วม ทัศนียภาพกับพวกหัวก้าวหน้า (avant garde) ที่นั่นเท่าใดนัก ขณะที่สมัยนั้นใคร ๆ พากันสนใจศิลปะญี่ปุ่น เขากลับไปติดใจเรื่องทางแอฟริกาเหนืออย่างที่เขาเขียน เดอลาครัวซ์ เคยทำ งานแสดงศิลปกรรมของกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1874 นั้น ได้เขาเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงรับหน้าที่ติดตั้งภาพซึ่งก็เป็นภาพของเขาเองเสีย 6 ภาพแล้ว นักวิจารณ์ชื่อ หลุยส์ เลอรอย กล่าวโจมตีงานของกลุ่มนี้โดยไม่มีละเว้นแม้แต่ตัวเรอนัวร์

เรอนัวร์ขอให้เพื่อน ๆ มาเป็นแบบให้เขาเขียนภาพ *The Swing* (ชิงช้า) ในสวนหลังบ้านที่มงต์มาร์ตในปี ค.ศ. 1876 แล้วเขาก็ก็นำไปเขียนภาพ *The Moulin de la Galette* (มูแล็ง เดอลากาแล็ต) สถานที่เด่นรำซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไปนัก ทั้งสองภาพที่ร่วมแสดงกับกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ ครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1876 นี้แสดงให้เห็นความติดอกติดใจในเรื่องแสงอย่างแจ่มชัด และหลังจากงานแสดงภาพของกลุ่มครั้งที่ 3 ในปีต่อไปแล้ว เขาก็ไม่กล้าเสี่ยงตัวเองเข้าไปร่วมวงกับพวกอิมเพรสชันนิสต์ให้อ้อฉาวอีกต่อไป แต่ได้เข้าร่วมอีกครั้งเดียวเท่านั้นในปี ค.ศ. 1882

ระหว่างที่ทำงานเหล่านี้เรอนัวร์มีผู้อุปถัมภ์อยู่หลายคน คนหนึ่งนั้น คือ กุสตาฟ คายบอตต์ (Gustave Caillebotte) ผู้มอบงานอิมเพรสชันนิสต์ที่ตนสะสมไว้ให้กับพิพิธภัณฑสถานลูฟร์ โดยแจ้งว่าเป็นฝีมือของเรอนัวร์ทั้งหมด เรอนัวร์ได้พบกับนักสะสมภาพชื่อ Victor Chocquet ในงานขายภาพอิมเพรสชันนิสต์ซึ่งเรอนัวร์ช่วยจัดในปี ค.ศ. 1875 แม้ภาพจะขายไม่ค่อยออก แต่การได้พบกับวิคตอร์ โชคเกท์ นั้นนับว่าเป็นผลดีต่อไป เรอนัวร์เขียนภาพโชคเกท์และภรรยา แล้วพาเขาไปดูงานของปอล เซซาน ที่ร้านของแปร์ ดังกีย์ และยังแนะนำให้เขารู้จักกับโมนีท์ อีกคนหนึ่งซึ่งเป็นทั้งเพื่อนและผู้อุปถัมภ์ของเรอนัวร์ก็คือ จอร์จ ชาร์ปองตีเยร์ (Georges Charpentier) ผู้พิมพ์หนังสือให้กับเอมิล โซลา ภาพเหมือนของมาตามชาร์ปองตีเยร์กับลูก ๆ ได้รับคำสรรเสริญยกย่องในงานแสดงศิลปกรรมประจำปี ค.ศ. 1879 แล้วในเดือนมิถุนายนปีนั้น เรอนัวร์ก็จัดงานแสดงเดี่ยวของตนขึ้นที่สำนัก

พิมพ์ “ชีวิตสมัยใหม่” (La Vie Moderne) ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่สองสามีภรรยาซาร์ปองตีเยร์เป็นผู้ก่อตั้ง

เรอเนอว์ยังคงศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับแสงสะท้อนบนผิวน้ำต่อไปอีกปีหนึ่งหรือสองปีระหว่างไปพักร้อนในนอร์ม็องดี ในซาตู หรือบูจิวาล พอถึงฤดูหนาวเขาก็จะลงไปทางใต้ ไปแอลจีเรียสองครั้ง และสเปนกับอิตาลีหลายครั้ง เมื่อไปเที่ยวชมพิพิธภัณฑสถานและซากโบราณสถานในอิตาลีเป็นครั้งแรกในฤดูหนาวปี ค.ศ. 1881 นั้น เขาติดใจงานของราฟาเอล (Raphael) และภาพเขียนสีเฟรสโกโรมันที่ป้อมเปอ็อ็เป็นพิเศษ เขากลับแวะพักอยู่กับเซซานและมารดาซึ่งอยู่ในเลสตัก นอกเมืองมาร์เซย์ส์ แล้วก็ล้มป่วยเป็นปอดบวมให้สองแม่ลูก ได้พยาบาลกันอยู่พักหนึ่ง

หลังการเดินทาง ไปอิตาลีครั้งนี้เองที่เรอเนอว์เริ่มรู้สึกว่าตนควรจะทำอะไรที่ดีกว่าศิลปะอิมเพรสชันนิสต์ จึงตั้งใจค้นหารูปแบบใหม่ที่แสดงโครงสร้างชัดเจนและเพื่อให้ได้ภาพที่ “สืบทอดมาจากศตวรรษที่ 18” ใน ค.ศ. 1884 เขาลงมือเขียนภาพ **The Great Bathers** โดยได้แรงบันดาลใจจากภาพนูนติดผนัง (relief) ในศตวรรษที่ 17 ของ François Girardon ทำอยู่ถึง 3 ปีจึงเสร็จ แต่ก็ได้รับความสำเร็จสมใจเมื่อภาพนี้ออกแสดง ณ เปอติแกลเลอรี ในปี ค.ศ. 1887 ทำให้เขาขายภาพออกนับแต่นั้นมา และเมื่อจัดงานแสดงภาพขึ้นที่ไรก์ได้รับแต่คำสรรเสริญเยินยอ ในที่สุดเรอเนอว์ก็หันกลับมาเขียนภาพในแบบที่แสดงรูปทรงเต็มตัวต่อเนื่องในโครงสร้างด้วยสีที่อึมเอบยิ่งขึ้น โดยใช้สีแดงเป็นหลัก แต่ก็มีการใช้แสงตั้งแต่สีเนื้อที่อ่อนจางไปจนกระทั่งสีม่วงคล้ำ

นับตั้งแต่ ค.ศ. 1900 เป็นต้นไป เรอเนอว์ใช้ชีวิตบั้นปลายอยู่ทางใต้ของฝรั่งเศสที่เมืองกานส์ เสียเป็นส่วนใหญ่ ในปี ค.ศ. 1881 เขาพบอาลีน ซารีโก ซึ่งเป็นนางแบบคนหนึ่งในภาพ **The Luncheon of the Boating Party Bougival** (งานเลี้ยงกลางวันบนเรือที่บูจิวาล) และก็ได้แต่งงานกับเธอในเวลาต่อมา แต่ในช่วงนี้เขาได้นางแบบคนโปรดอีก คือ ลูกพี่ลูกน้องของภรรยาเขาเองชื่อกาบรียี ซึ่งมาทำ

หน้าที่เป็นที่เลี้ยงให้กับเด็ก ๆ เขา กลายเป็นคนพิการไปอย่างช้า ๆ ด้วยโรคไขข้ออักเสบ แต่ถึงกระนั้นก็ยังเขียนภาพต่อไปจนจบจนวาระสุดท้าย นอกจากงานดังกล่าวแล้วเขายังทำงานประติมากรรมที่แสดงรูปทรงอึมเอบเต็มๆ โดยมีผู้ช่วยทำด้วย เขาสิ้นชีวิตที่เมืองกานส์ เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ. 1919

ภาพงานเลี้ยงกลางวันบนเรือที่บูจิวาล ค.ศ. 1881 ภาพเขียนสีน้ำมัน
ขนาด 51 $\frac{3}{8}$ " × 69 $\frac{1}{4}$ " ห้องภาพฟีลิปส์ วอชิงตัน